

ALEGETORUL LIBER

Prețul abonamentului: Pe an 15 L. — Pe șase luni 7 L. 50. b.
Pentru străinătate se adaugă costul transportului.
Prețul anunțurilor, 20 bani linia.

APARE LUNIA, MERCURIA SI VINERIA

Abonamentele se fac în București, Calea Mogoșoai No. 26.
In districte la dd. Corespondenți.
In străinătate la biourile postale. — Scrisori nefrancate se refușă.

IN 3.500 ESEMPLE

București, 3 Aprilie, 1875.

«Monitorul» de astăzi publică decretul de convocare a colegiilor electorale pentru alegerea nouilor reprezentanți ai națiunii.

Colegiul I este convocat pentru a alege deputatul său în zilele de 25 și 26 Aprilie curent;

Colegiul II pentru ziua de 27 și 28 Aprilie;

Colegiul III al orașelor, arangiat după noul sistem, pentru ziua de 29 și 30 Aprilie

Colegiul al IV pentru ziua de 2 și 3 Mai viitor; iar delegații acestui colegiu se vor alege în ziua de 22 și 23 Aprilie.

Guvernul s'a precipitat de a face această convocare grabnică, în câte va zile, înainte chiar de expirarea termenului de patru ani cronologici ai fostei camere, pentru mai multe cauze, ce sântem datorii a pune în evidență înaintea alegătorilor.

Mai întâiu, puternicii zilei au vădit că spiritul public se deșteptă din amorțirea în care căduse și care a făcut atât de dulce și liniștită domnia lor peste corpul națiunii. Sicuri de slăbiciunea ei și îngrijiți de deșteptarea poporului, și-au dis: Să ne prezentăm înaintea lui cu o oră mai înainte, căci, cu cât va fi mai de curând eșii din pirotelă, cu atât va fi mai lesne pentru noi să smulgem națiunii un mandat fraudulos care să ne asigure puterea pe alți patru ani. Ce ne trebuie propagande, dări de seamă și profesiuni de credință, discuțiuni și lumină în presă, în întruniri publice, pentru ca să se pronunțe judecata poporului în plină cunoștință de cauză? Acestea sânt bune în teorie pură, pentru noi, ca publiciști la «Pressa», când este vorba să combatem și să denigram pe cei de la «Alegătorul liber». Dér ca oamenii politici practici, ca partid ce suntem veniți, D-deu scie cum, la putere, trebuie să operăm iute asupra bolnavului, să 'i trecem cât mai curând hapul, deca nu vrem ca în deșteptarea lui deplină să vedă că în noi nu este de cât cinism și ipocrisie, că nu suntem decât *nisce doftori mincinoși*, — cum le dicea mai deună-zi cu mult spirit d. G. Daniilenu într-o întrunire publică.

Și apoi, la ce am întârziat, când timpul este mai propice și totul este gata? Instrumentele sânt ascuțite din vreme, și la un semn din sprâncenă totul se mîiă după placul nostru. Avem armată, avem funcționari, publici avem budgetul cu fondurile nesfârșite, avem în fine listele electorale confecționate, dupe dorința noastră de către tribunalele cari au fost la ordinele noastre. Ce ne mai trebuie? Să așteptăm recursurile în casație, Dar cu aceste recursuri se mai poate aduce vre o îndreptare, se poate scote din liste pe unii, deca nu pe toți înscriși cu fraudă și pe nedrept, și numai în adevăr și în dreptate nu este țaria noastră!

Să facem și noi întruniri publice ca liberalii? Dar pisica cu clopot nu prinde șoreci, dice proverbul. Și apoi ce să dicem în întruniri publice? Să facem bilanțul situațiunii de patru ani în care am condus exclusiv afacerea publică? Dér ne îngrozim noi înșine de densusul, și dacă nu am avea ca compensațiune avantajele și prosperitatea noastră personale, am plânge și noi vedând românul ajuns în țera lui, sub această domnia părintescă, a suferi și a muri de fîme. Și înainte de toate, cine suntem și cu ce drept să ne prezentăm înaintea alegătorilor? Deca națiunea are dreptul să ne ia de pept pentru a ne cere socotelă, nu suntem noi atât de naivi, pentru a ne supune la această obligațiune!

Acosta va fi să renegăm chiar origina noastră, și vom face mai curând toate crimele afară de renegarea paternității; căci recunoscând dreptul națiunii, ea ne va erta pôte, dér ne va respinge cu orore, și copii perduți, gonii de părinții noștri firești, vom fi condamnați a espia în dispreț și uitare nelegiuirile noastre. Instinctul nostru de conservațiune ne comandă dér această virtute.

Pe lângă acestea se cer de urgență jurcțiunile și convențiunile de comerț cu Austria. Lucrul va trebui negreșit să se facă, dupe placul ei, căci așa merg esigențele și politica zilei. Camerele trebuiesc convocate în grabă și trebuiesc făcute ad-hoc, precum au fost făcute acelea ce au regulat cestiunea Strusberg. Trebuie să mergem pênă în capet, sau să ne retragem; și atunci, adio, putere.

Iată ce și-au dis puternicii zilei; acestea sânt cauzele ce au provocat grabnica convocare a alegătorilor.

Datoria noastră de cetățeni și români buni, cari voim dezvoltarea pacinică și legale a instituțiunilor, este de a descoperi aceste manopere, și a le pune mai cu seamă în vederea acelor ce pot să opescă în cursul lor torentul ilegalităților. Domnitorul, care dicea o dată Ministrilor sei că vegheză respectarea libertăților publice ale cetățenilor, îl conjurăm din suflet să repete acea scrisore, espresiunea cea mai viă a unei sincere domnii constituționale; alegătorii și toți acei ce doresc Domnia suveranității poporului, să se puie la lucru și să vegheze.

Intr'un timp când fraudă și supriinderea pregătesc ruina națiunii române, această națiune înfășurată în giulgiu se deștepte, să proteste, și numai când vocea ei nu va fi ascultată, să arunce în mormântul ce i se pregătesc pe acei ce vor să o îngrope de viă.

Să ne ferescă D-deu de o asemenea catastrofă, pe care nici un român sincer și iubitor de țera lui nu pôte s'o dorască.

IMPOSITUL ASUPRA CARNEI (TĂERITUL)

In toate țerile civilisate, când statul,

judetul sau comuna are nevoie de resurse pentru acoperirea cheltuelilor reclamate de veri ce circumstanțe, înainte de a se pronunța corpurile legiuitoare, se fac anchete, se numesc comisii, compuse din bărbați ce mai luminați și mai competenți, cari se ocupă a avisa într'un chip judițios asupra modului cum s'ar putea reclama de la cetățeni noui sacrificii.

Prin aceste anchete, oamenii speciali provocă discuțiuni, se fac calcule, se cântăresc toate desavantajele și nemulțumirile ce se pot ivi, și numai după ce se face complectă lumină în cestiunea de rezolvat, în vederea unor date pozitive, se procedează la facerea proiectului de lege care se supune desbaterilor corpurilor legiuitoare.

Mandatarii națiunii, chemați a se pronunța asupra impositului cerut, au în vedere acele anchete, desbateri, calcule și toate elementele cerute pentru o complectă lumină. Acestora nu le mai rămâne de cât a cântări, în balanța lor justă, de o parte trebuința, de altă parte sacrificiul în felul, cuantumul și condițiile specificate de anchetă.

Chiar legea noastră comună, trasă din cea belgiană, a prescris îndatorirea pentru consiliul comunal a supune așteptărilor publice proiectele de dări comunale, și spre îndeplinirea formei cerute de lege, publicul bucureșcen a fost priimit de consiliul comunal a aduce cuvenitele observațiuni.

Ca s'a ținut sau nu compt de justele observațiuni ale publicului pe spinarea căruia se descarcă greutatea impozitelor, ca s'a ascultat sau nu argumentațiunile organelor de publicitate cele mai acreditate, este o cestiune pe care cu toți o cunoșcem.

Ca nu s'a făcut nici o anchetă, nu s'a făcut apel la nici un om special în cestiunile economice, și că membrii consiliului comunal și-au asumat singuri răspunderea fiind singuri născocitori și determinatori ai dărilor ce au început a se aplica, este un adevăr notoriu.

Acum ca s'a pus în aplicare noua lege care coprinde marele catalog al noilor dări comunale, putem recunoșce desavantajele îngrozitoare ce prezintă procederea orbă urmată în o cestiune atât de delicată.

Impositul asupra tăerei vitelor, tăeritul cum am dice, după limbajul din epoca fanariotă, s'a pus în aplicare dându-se în întreprindere.

Primăria a încasat deja de la întreprindător câștul după contract, concesionarul însă nu a putut percepe nici un ban. Măcelarii, indignați de atâtea impozite necalculate, cari întrec măsura tuturilor profitelor ce pot sacrifica producătorii, s'au opus cu desăvârșire la plata noilor dări; ei au declarat că nu se vor supune nici într'un chip a plăti trei lei de fie-care vită cornută ce se taia la abatoriu, precum nici cele-alte taxe puse asupra tăerei fie-cărei vite mari sau mici.

Agentii forței publice nici că au îndrăsnit a interveni pentru a pune în poziție pe concesionarul impozitelor a realiza taxele impuse; toți au părăsit abatoriu. Măcelarii, sub amenințarea nouilor taxe, au scumpit carnea cu aproape 20 la sută și au răspândit vorba cum că vor abandona măcelăriile în fața unor impozite atât de ucidătoare comerțului lor.

Acosta este numai partea cestiunii care se vede, înfățișând o stare de lucruri nu prea favorabile ordinii publice.

Măcelarii sânt iritați de uă dare esorbitante, nu atât pentru că sânt nevoiți a avansa o contribuție care în definitiv cade asupra consumatorilor, dar pentru că acosta face a se scumpi carnea, acest aliment de primă necesitate, și astfel impucinează deverul micșorând profiturile legitime ale unei clase de comercianți, ale căror servicii sânt destul de utile.

Partea cea altă a cestiunii, cea ce nu s'a putut vedea de cei cari nu ved, chiar prin lunete, de cat pênă la virful nasului, este că populația noastră de jos, producătorii noștri, micii comercianți, micii industriași cari abia au putut a se obicinui sa se hrănescă cu un aliment substanțial, lipsiți fiind de mijloce suficiente, nu vor mai putea gusta din carnea de vacă, de vițel, de miel, etc. căci ea devine mâncare de lux, mâncare accesibile numai bogatului.

Igiena cea mai elementară ne spune că mortalitatea unui popor stă în raport cu nutrițiunea, și că forțele productive nu se pot desvolta de cât la populi cari știu a îngriji bine de alimentațiune.

Deca carnea a devenit un aliment de lux, ne pot dice oamenii de ordine, apoi nu e dovadă ca impozitele aplicate de primărie sânt foarte juste din cauza că ele isbesc pe cei avuți? Da, vom dice, așa este în aparență, dar în realitate este cu totul alt-ceva. Pentru un om avut un adaos de 20 la sută asupra prețului unui aliment, este ceva nesimțit, căci se descarcă acest adaos de cheltuelă asupra altor cheltueli frivole, pe când săracul, acela care abia putea ajunge prin munca sa să guste o bucățică de carne, nu pôte face de cât, se deducă acest adaos din cantitatea ce avea înainte destinată pentru consumație, să sufere.

Românii au un proverb popular: „Postesce robul lui Dumneșu când n'are ce mânca.” Vor posti dar robii regimului actual, nu numai cele patru posturi de peste an, nu numai Mercurile și Vinerile, dar vor posti tot anul pentru ertarea păcatelor celor ce iau din gura poporului chiar și alimentele de primă necesitate.

Nu se mulțumeau guvernării noștri cu miseria și șetivitatea populațiunii în gradul superlativ în care era, ei găsira mijlocul de a 'i ridica și ultima îmbrăcătura cu care abia și mai putea ține zilele.

Ei bine, Românii fi-vor ei destinați a suferi și acest grad al încercărilor af-

tale? Fi-vor ei indiferenți în fața acestei nenorociri, care le ridică și viața, când au asistat impasibili la răpirea averii lor, la răpirea muncii? Vom vedea.

GERMANIA SI FRANCIA

Correspondentul jurnalului *Times* din Berlin, i trimete această depeșă telegrafică, sub data 8 s. n.: „Ministerialul *Berliner Post*, într'un articol de fond asupra stării Europei, se exprimă în următorul sens:

„Evenimente recente au făcut din nenorocire foarte probabile că Adunarea legislativă a Franței, de temere că majoritatea republicană a adunării vitore va evita resbelul, sub periculoasele auspicii ale lui Mac-Mahon și ale prinților Orleaniști, este în noliște ca să precipiteze un resbel de resbunare, pe cât timp se află într'ensă un corp tare de deputați regaliști, ca să profite, prin rezultatele sale, pentru restabilirea Monarhiei. Resbelul prin urmare se apropie, de și norii ce se grămădesc pe orizont pot încă să fie respândiți. Austriacii conservatori, ajutați de cercuri militare influente, se silesc să restorne cabinetul lui Andrassy, cu scop de a lua și Austria parte în viitoarele evenimente din Italia. Este cert că Italia dorește să facă din Papa un instrument în mâinile ei, cu care să se serve ca să exercite influența politică a Italiei asupra lumii întregi.

„Cea mai mare parte a claselor de sus ale Italiei sunt gata să se unescă cu ori ce aliat în contra Germaniei, a cărei atitudine anti-papală este considerată de densii ca anti-italiană și ostilă intereselor ei naționale. Cu toate acestea, nu este nici de cum sigur că guvernul Francez va fi în stare să procure chiar de acum o alianță Austro-italiană. De vor cădea în silințele lor de a face aceasta, este probabil ca resbelul se va amâna. Luptările însă au ajuns la un punct în care poporul german trebuie să cunoască mai de aproape realitățile situației. Este timpul a se deștepta cei adormiți.

Apoi depeșă adaugă: „Efectul acestui articol se pare a fi foarte puternic. Un sgomot de alarmă a urmat câte va țile.

Dar ce însemnează acest articol? Să fie ore adevărat că prințul Bismark se teme de un resbel ce Franța, în unire cu Austria și Italia, s'ar fi pregătind chiar acum să facă contra Prusiei? Său că însuși și pregătesce tărâmul pentru un alt resbel, ce ar fi având în vedere contra Franței, care l'neliniștesce pe atât mai mult, pe cât densa dobândește stabilitate în organizarea din întru, stabilitate ce prevede că o va întorci și în relațiile de din afară, său că acesta este o alarmă din acelea precursoriale cu care se servă când și propune să impună noui mesuri opresive asupra catolicismului, sau restrictive libertăților poporului, sau cine mai știe ce.

Neapărat că nu este dat la totă lumea să pătrundă scopurile unui mare politic ca prințul Bismark; și noi nu putem exprima de cât îndoiești. Un lucru însă ni se pare că rezultă, într'un chip mai cert, dintr'acest articol, din cauza circumstanțelor în care apare el.

Articolul este contemporan visitei împăratului Austriei regelui Italiei, care și densa este contemporană reavisării, sau retractării unei asemenea visite promise de imperatul Prusiei. Mai este încă contemporană unui tratat de comerț încheiat între Austria și Italia. Ore, într'acestea nu suntem în drept a crede că cu drept cuvent prințul-cancelar se îndoiesce de simțimintele de cordialitate ce se măgulia că ar fi stabilit între elemente disparate și neomogene. Austriacii sunt germani, dar pot ei

să uite Sadowa? Italianii nu pot nici să înceteze de a fi Italiani adică de aceeași rasă cu Francesii, nici să uite că Francesii le datoresc unitatea naționalității lor. Cu drept cuvent dar, Prințul Bismark este neliniștit de temerea unei alianțe Francezo-Austro-italiane, și cine știe dacă nu se va uni și alte puteri!

Acest mare politic, care a schimbat charta Europei, care a stabilit un nou echilibru al puterilor Europei, se uită la opera sa, și trebuie să se cutremure! Pentru că combinarea diplomatică ce a făcut este asemănată cu aceea care în mecanică se numește echilibrul neconstant. În dată ce balanța înclină către o parte care este greutatea naturală, nu se mai întorci la punctul ce face echilibrul, ci restornă acest echilibru.

DIN AFARA

«Independența belgică», desmițând sgomotele respindite de unele diare germane, care se silesc a arăta ca foarte compromise relațiile dintre Germania și Franța, adaugă:

„Așteptând ca adevărul să eșă la lumină, Franța face tot ce-i stă prin putință pentru a înlătura aceste intrigă și a arunca răspunderea asupra autorilor lor. Relativ la acesta, o depeșă oficială a agenției Havas desminte că soldații francezi din clasa anului 1870 au fost subitamentechemați sub drapele, pe câtă vreme erau deja autorizați se reintre în caminurile lor. Faptul, foarte explōtat de diarele de care vorbirăm, nu are în favoarea sa nici o umbră de veritate. N'a fost nici o dată vorba despre congedierea omenilor în serviciu, înainte de luna lui August, data liberării lor, și cu atât mai puțin de reținerea lor sub arme.“

Circulara generalului Cissey, ministru de resbel al Franței, către generalii comandanți ai corpurilor de armate, și despre care am vorbit în numărul trecut este concepută astfel:

„Legile care regulează organizația pu-terilor publice în Franța au fost promulgate, dupe cum știți; trebuie dar ca, d'acum înainte, toți în țară să li se supună și să se conforme conduita potrivit lor.

„Această obligațiune este cu atât mai strictă cu cât ocupă cine vă o demnitate mai înaltă în ierarhia guvernamentale.

«Ast-fel, de și decis a respecta convicțiunile și suvenirile ce fiă-care și pōte păstra în interiorul seii, guvernul înțelege că, în interesul păcii, niminea nu trebuie să și le dea pe față sub nici o formă repreensibilă, și conțeză că nici unul din reprezentanții sau delegații seii nu se va asocia, prin cuvintele, scrierile sau actele seile, la manifestări ostile Constituției și adunarea națională a adoptat.

„Ca ministru de resbel, datoria mea este a veghia ca fie-care din armată să urmeze foarte strict această lină de conduită. Nu voi lipsi d'ă-mi îndeplini această sarcină. Știu însă, mai dinainte, că spiritul de datorie și de supunere, despre care toate gradele ierarhiei militare continuă a da probe, imi va face ușoră această sarcină.“

«Jurnalul oficial» a publicat decretul pentru convocarea alegătorilor Guadelupeii la 8 Iunie. — Candidatul republican pentru acest colegiu, va fi, dupe cum anunță *La République*, d. Lacascade, doctor în medicină, care, de și june, este însă foarte cunoscut și stimat de concetățenii seii pentru devotamentul ce a arătat în epidemia cholerică.

Citim în *L'Événement* că parchetul a arestat la Reims pe unul din principalii agenți ai partidei bonapartiste, d. Laviarde, al cărui nume se găsește citat și în raportul prefecturii de poliție, d. Léon Renault. El făcea pe

față încercări de a corupe pe sub-oficieri și soldații garnisonii, recurgând când la amenințări, când la promisiuni.

Asupra incidentului diplomatic dintre Germania și Belgia, citim în *l'Indépendance belge* următoarele:

„În adevăr, e departe de noi idea de a aproba injuriile, escitațiunile, coprinse în unele documente ce emană de la episcopii noștri sau în colónelă presei clericale belgiane, contra guvernului german și în parte contra cancelarului imperului, cu ocaziunea luptei ce susțin pentru triumful unui principiu care este scump nouă tuturor, independența puterii civile. Dar aceste injurii și aceste insulte sunt comune d-lor episcopi și presei clericale din Belgia. Înainte de a le adresa guvernului german, ei le-au aruncat cu prisos în contra guvernului italian, în contra regelui Victor-Emanuel, și chiar în contra guvernului țerei lor, când liberalii erau la putere.

„În Belgia chiar au fost considerate ca colorariul regretabile, dar inevitabile, ale acestui mare și fecund principiu libertatea presei și a cuvântului care pōte se producă ore-care rău, dar care, în compensațiune, garantează multe bunuri; și nu i-a venit nimeni în minte se ceră a se restringe aplicarea principiului pentru a împiedica ore-care escese la cari el pōte da născere. Acela ce nu știe se trăiescă cu inconvenientele libertății se face nedemn de libertate. Presa liberală germană să se gândescă la acesta: mulțumită lui D-deu, forța materiale nu e încă totul în această lume; forța morale conservă valoarea sa, și, în fine, puțin mai curând sau puțin mai târziu, tot acesta din urmă ajunge se triumfe.“

Un diar din Berlin anunță că guvernul este decis a pune sub administrațiunea laică bunurile episcopatelor, ast-fel dupe cum s'a făcut și cu administrarea bunurilor parohiale.

Principele episcop de Breslau nu s'a supus somațiunei ce i s'a făcut de a se retrage din funcțiunile seile, pentru care a și fost tradus înaintea înaltei Curți eclesiastice, care va pronunța de sigur desțituțiunea sa. Urmăririle contra acestui prelat causază cu atât mai multă surprindere cu cât el este bine vădut la curte și s'a arătat pēnă acum mai tolerant de cât mulți alții.

Intr'o scrisōre din Londra, adresată diaru-lui „*L'Événement*“, citim că, în ședința Camerei comunelor de la 7 Aprilie curent, s'a tratat cestiunea estinderii sufragiului, pentru alegerea deputaților, și la femeile văduve și cele nemăritate, numite *spinsters*, cari sunt stăpâne de casă sau proprietare. Promotorul acestui bil, d. Forsyth, foarte singular prin exclusivismul seii către femeile măritate, l'a apărut cu mult talent și vervă. Principalul seii argument a fost că Parlamentul, acordând dreptul de sufragiu la *householders* (cei ce plătesc un impozit fiscal), femeile cari intră în această categorie trebuie se se bucure întocmai ca și bărbații, din momentul ce tasele fiscale, basa dreptului de surfațiu electoral în Englitera, atinge d'opotrivă și pe femei și pe bărbați. Acest argument devine și mai forte prin faptul că femeile, în categoria de mai sus, votează deja pentru eleziunile comunale, pentru consiliile de fabrică și alte administrațiuni locale.

Acest bil, combătut de mai mulți oratori, a fost respins cu o majoritate numai de 35 voturi, având în favoarea sa 152. D. Disraeli chiar a votat cu leaderul partidei liberale, lordul Hartington, cu marele orator Bright și cu ilustrii profesori Playfair și Fawcett, ce se găsește în capul tuturilor reformelor sociale. Se

dice că mai mulți bătrâni tory au fost scandalizați vădend că capul cabinetului face causă comună cu adversarii seii.

Ultimele știri din Madrid spun că forțele carliste, reunite la Balmaseda pentru a irupe în Asturie și Castilia, au fost respinse de generalul Loma, care prin mișcările sale a făcut pe inamic se renunțe la această expedițiune.

Colonelul, cap al cavaleriei carliste de la Rioja, s'a supus autorității regale. Guipuzcoa este din ce în ce mai dispus în favoarea păcii; cântecele populare basce celebrăză binefacerile ei în toate satele, și nu se aud în orașe și pe strade de cât apeluri la concordiă.

Manifestațiunea ce republicanii socialiști au voit se facă, punend înainte universitățile, a căzut. — Profesorele Salmero expreședintele republicei federale, Giner și câțiva alții, n'au fost depărtați, ci numai esilați din Madrid în unele capitale de provincie ale peninsulei, pentru a împiedica acțiunea lor revoluționară asupra junilor de școlă (sic!)

Aflăm din Athena că deputații tuturilor minorității vor publica o protestare energică în contra actelor majorității și a ministerului, considerându-le ca ilegale și neconstituționale.

PLEDOARIA

d-lui avocat Danielénu asupra Colegiului III.

D. G. Danielénu. D-lor Magistrați, în tre alte obiecțiuni pe cari le a făcut onor. d. Boerescu, eri, relativ la cestiunea de a se sci cui trebuie să incumbe sarcina probei în această materie, și în acelaș timp deca cei cari plătesc opt deci lei, chiar deca nu ar locui în circuitul orașului, trebuie să intre în colegiul al treilea, adică deca colegiul al treilea este al județului iar nu al orașului, am observat două obiecțiuni principale. Antea în cea ce privește dreptul de a se sci cui aparține sarcina probei în această materie, d. C. Boerescu a dis: . . .

D. p. președinte, Pretor. A vorbit d. Stătescu despre acesta, și a mai revenit asupra ei chiar d-nu Cămpinenu.

D. G. Danielénu. D-le Președinte, nici d nu Stătescu nici d-nu Cămpinenu nu puteau să răspundă la nisce obiecțiuni pe cari nu le făcuse încă d. C. Boerescu.

D. președinte Pretor. D. C. Boerescu a respuns la teoria d-lui Stătescu.

D. Danielénu. D-le Președinte, eu știu să răspund la acele obiecțiuni și vă declar că voi fi foarte sobru și foarte scurt; vă făgăduesc că nu voi vorbi nici douăzeci de minute.

D. președinte. Continuați. . .

D. G. Danielénu. D-lor, obiecțiunea d-lui C. Boerescu, cea mai principale în această cestiune, cui aparține sarcina probei, este că sarcina probei aparține acelu care reclamă. Noi suntem contestatori, dice domnia-sa, noi suntem cari reclamăm; prin urmare, noi trebuie să probăm că persoanele cari le contestăm nu au venitul cerut de lege de a figura în colegiul al treilea; căci, îndată ce un funcționar public, cum este primarul, înscrie, ca având calitatea, pe o persoană în colegiul al treilea; căci, îndată ce un funcționar public, cum este primarul, înscrie, ca având calitatea, pe o persoană în colegiul al treilea, a această înscriere presupune că reunesce condițiunile pe cari le a pus legiuitorul pentru a putea figura cine-va în cutare sau cutare colegiu, și el trebuie credut pēnă la probă contrariă.

Ei bine, d-lor, mi se pare că nu avem trebuință nici de argumentele d-lui Stătescu, nici de acele ale d. Cămpinenu, pentru ca să dovedim erorile unei asemenea teorii.

Nu avem trebuință să dovedim erorile unei asemenea teorii de cât să recurgem la principiile cele mai elementare de drept comun în materie de probațiuni.

D-lor, este oare adevărat că, într'unu mod axiomaticu acela trebuia să probeze care reclamă? Este oare adevărat că acelaia incumbă sarcina probei, care intenționează acțiune în contra mea?

Nu este adevărat, că, într'unu mod axiomaticu acelaia incumbă sarcina probei care reclamă. Nu, și pentru soluțiunea acestei chestiuni, trebuie să ne raportăm la principiile generale ale dreptului comun.

Dupe dreptul comun, în regulă generală, nu este esact că acela care reclamă trebuie să probeze și numai prin excepțiune să nu fie silit să probeze.

Dacă ne am pune pe un asemenea tărâm, ne am pune pe un tărâm fals, și știți pentru ce? pentru că, dacă în regulă generală noi contestatorii trebuie să probăm și numai prin excepțiune nu, apoi fiindcă noi suntem în excepțiune trebuie să dovedim excepțiunea, și fiindcă excepțiunile sunt tot-d'a-una greu de dovedit, tot-d'a-una va avea șanse partea adversă. Ast-fel d-er pretindeți că, fiindcă noi v'am contestat și v'am chemat aci, apoi noi trebuie să dovedim. Ei bine, nu este așa în dreptul comun, vom dovedi acesta îndată. Și aceia cari se vor simți tari spre a ne scote din acest drept comun, nu au de cât să vie, cu toate că nu veți avea asemenea forță, și apoi chiar în cas de îndoelă dreptul comun va triumfa. Dreptul comun fiind tare el va reuși în contra îndoelii chiar.

Dupe dreptul comun, în regulă generală, ceea ce determină sarcina probei nu este calitatea de reclamant sau de defendor. Nici odată această calitate nu a determinat pe nici unul din autorii cari s'au ocupat despre sarcina probei. În această materie dacă veți consulta doctrina pe care o puteți face cu d. Bonnier, veți vedea că acela trebuie să probeze care se revoltă în contra principiilor de drept comun, acela care se revoltă în contra ideilor generale, care se rescâlă în contra ceea ce formază presupțiunea de veritate socială. Ei bine, care este regula generală în materie electorală? Este oare că tot românul este alegător, afară de casurile excepționale prevăzute de legiuitor? Nu este ast-fel. Când vom fi așa de democrați, cum spunea d. C. Boerescu, în cât toți românii fără distincțiune, fără cens, fără nici o condițiune de capacitate, să potă vota, afară de excepțiunile stricte edictate de lege, atunci domniele lor se vor afla în regula generală, și noi cari invocăm excepțiunea, noi vom trebui să facem probă. Legea electorală și Constituțiunea nu dic așa, ele dic că nu pot vota de cât aceia cari pot avea condițiunile necesarii pentru capacitatea electorală, ea dice că pentru ca să voteze cine va nu este destul să fie român. Iată regula generală. Acei cari votează sunt în excepțiune, și dovadă evidentă este că trebuie să plătescă opt-deci lei ca să voteze.

Apoi, să luăm majoritatea cetățenilor și să vedem unde sunt mai mulți, în partea acelor cari plătesc opt-deci lei sau în partea acelor cari plătesc mai puțin. Evident că acei cari plătesc mai puțin

sunt cei mai mulți, ei formază majoritatea; prin urmare, în excepțiune sunt aceia cari vor să voteze în colegiul al treilea ca plătind 80 lei. Așa a plăcut Constituției ca să nu dea poporului român un ast-fel de drept democratic, și pentru aceea a și pus un cens chiar pentru aceia cari votează în colegiul al treilea, și nu a dispensat de acest cens de cât prin excepțiune pe aceia cari au profesiuni liberale; prin urmare, trebuie să aveți un cens ca să puteți vota; prin urmare, regula generală nu este dreptul de a vota, ci excepțiunea este dreptul de a vota. Așa dar cine invocă excepțiunea trebuie să dovedescă că posedă opt-deci lei.

Acosta est elementar în drept; nu avem trebuință în privința acosta ca să recurgem la principiile extraordinare ale dreptului comun și pentru acosta să luăm câte-va exemple.

Eu mă înfățizez înaintea justiției în contra lui Primus care mă chiamă să 'i plătesc o datoriă. Eu contest înscrisul. Cine trebuie să dovedescă că eu sunt dator? Cine trebuie să facă proba verității scrierii și subscrierii? Cine trebuie să facă proba coprinsului înscrisului? Evident cel care invocă înscrisul, nu eu care 'l contestez.

Alt exemplu. Eu intent o acțiune în nulitatea unui testament. Eu sunt care reclam, eu sunt care contestez; cu toate acestea, nu trebuie eu să dovedesc nulitatea testamentului ci adversarul meu, defendorul la contestațiunea mea. Vedeti dar că nu eu, care reclam, care contest, trebuie să probez în regulă generală. Ci alta este norma în această materie. Acela trebuie să probeze care se revoltă în contra presupțiunii de drept comun; și prin urmare, în această materie, nu avem să ne ocupăm de cine reclamă, ci de cine se rescâlă în contra presupțiunii de drept comun. Etă dar că d. Boerescu, fiind în excepțiune, d-sa trebuia să probeze, și ați vădut că în această privință lucrurile sunt foarte simple; și dacă nu se va proba și dacă va fi vre o îndoelă în probă, această îndoelă profită regulii generale și nu excepțiunii. Cea mai mică îndoelă trebuie să facă să cadă înscrisul pe nedrept a ruralilor în colegiul al treilea în care nu au mai fost înscrisi pînă acum.

Viți la cea altă obiecțiune, care m'a isbit frapant în argumentațiunea d-lui C. Boerescu. Care este această obiecțiune? și băgați de seamă că vorbim drept și nimic de cât drept, atâta este de adevărat că dreptul slujește pe apăsăți în toate pricinile; și cu dreptul în mână, putem în ori ce cas să ne apărăm în contra acelor cari vor să restorne lucrurile sub pretest de a conserva adevărata ordine a lucrurilor. Treceam la a doua obiecțiune în ceea ce privește chestiunea de a se ști dacă în colegiul al treilea pot sau nu să intre ruralii, presupuind că plătesc o dare de 80 lei către stat!

Ni s'a dis: ce fel, d-v. democrați, susțineți că locuitorii de la sate nu au dreptul să trecă peste barierele orașului și să vină să se amestece cu locuitorii orașului și să voteze cu dînșii, dacă plătesc, ca și dînșii, opt-deci de lei? Dar ce fel de democrați sunteți d-v, cari voiți să vă încongiurați cu ziduri, în întrul căroră să vă izolați și să nu lăsați și pe bieții rurali să pătrundă în mijlocul d-v? Acesta va să dică democrație?

Deschideți, ne diceți, drepturi egale la toți cetățenii, și ce are a face acesta că acei de la țară vor veni să inundeze pe acei de la oraș? d-er nu este vorba de inundăți

ne, este vorba de a se ști dacă fiind cineva care plătesc opt-deci lei are dreptul să voteze direct. Vă răspund. Vă faceți apărătorii ai ruralilor ca să 'i introduceți în nesce drepturi în aparință mai mari, iar pe de altă parte le nimiciți aceste drepturi!

Voiți demonstra că acesta se face nu pentru a deschide porțile colegiului al treilea ruralilor ci pentru a răpi dreptul de alegere din mâna aceloră căroră au aerul de a le deschide porțile orașului.

În adevăr acosta o voiți dovedi îndată. Legiuitorul a dis: În colegiul al treilea vor vota orașele, în colegele cele alte vor vota județele. Așa, colegiul întâiu este al județului, al doilea al județului al patrulea tot al județului, numai cel d'al treilea este al orașului.

D-er să lăsăm această chestiune la o parte. Să vedem dacă s'ar admite teoria d-lui Boerescu, care ar fi rezultatul?

Iată care ar fi rezultatul:

S'ar lua trei sute sau patru sute dintre alegătorii colegiul al patrulea și s'ar introduce în colegiul al treilea ca să voteze. Ei bine gândiți d-v. că toți acești oameni cari sunt în județul Ilfov o să știă să alegă între persoanele din oraș? Apoi ei nu trăesc cu dînsele, nu au avut interese și afaceri cu dînsele, nu le cunosc, cu un cuvânt ei nu știu pentru cine să voteze și votează pentru cine 'i va eși înainte. Prin urmare, a da dreptul de a vota unor oameni pentru nisce oameni cu ale căror interese nu sunt în relațiune, pe cari nu s'au învățat a 'i cunoște, este a le da dreptul să voteze pentru nisce persoane necunoscute. Și acosta revine la a le răpi indirect dreptul de a vota. Căci ce va să dică a vota? va să dică a voi; ce va să dică a voi în specie? va să dică a alege dintre două sau mai multe persoane? Apoi cum se alegă ruralul între două sau mai multe persoane pe care nu e obișnuit a le cunoște. Apoi ce faceți cu acești oameni căroră, sub pretest de a 'i îmbrățișa, le dați sărutarea lui Iuda, și căroră, sub pretest de a 'i aduce în oraș să voteze, le răpiți dreptul de a vota tocmai acolo unde știu pentru cine să voteze, unde cunosc pe oameni? Ei cunosc căci au trăit cu dînșii, sunt în relațiuni cu dînșii, știu în cine să aibă încredere. Ei aduceți în orașe ca să voteze pentru cine? Pentru cine nu cunosc? Pentru cine! Neapărat are să voteze pentru cine 'i va porunci agenții inferiori ai guvernului, cari le vor face chiar un serviciu spunându-le pentru cine să voteze, pentru că 'i scot din încurcătura în care se găesc din cauza necunoștinții oamenilor.

Așa d-er cu acest sistem introduceți pe rurali în colegiul al treilea unde nu pot să voteze, unde nu știu ce au de făcut, le răpiți dreptul sănt de a vota, căci li 'l faceți ineficace și acosta sub pretest de a întinde dreptul ruralilor, sub pretest de estensiune a democrației, și pe de altă parte inundați colegiul al treilea unde schimbați rezultatul alegerii, unde dați candidatului impus de guvern o sumă însemnată de voturi inconșiente, de voturi de votanți necunoșcători ai celor pentru care votează. Cu alte cuvinte, cu una și aceeași măsură, cu una și aceeași lovitură, pe de o parte desorganizați colegiul al patrulea scoțând dintr'ensul mulțime de alegători, și inundați colegiul al treilea, unde acești oameni nu pot face bine și nu pot se face de cât rău. În adevăr, este abil acest sistem. În adevăr, el se îmbracă cu masca democrației și a libertății, precum și cu masca

dreptului și a egalității; d-er dacă ridicăm nițel vëlul care 'l acopere, se vede de departe că mirorile a lup iar nu a oie, și că aceia care 'l profesă și 'l propagă au scopul de a distruge drepturile acelor pe care au aerul de a 'i susține și de a 'i protege.

Iată considerațiunile pentru cari, d-lor, vă rog să bine-voiți a admite contestațiunea noastră; și dacă se va întâmpla contrariul, cel puțin să se știe că nu adversarii nostri sunt apărătorii libertății și democrației; să se știe cine sunt dînșii; cel puțin, vom câștiga atâta că am ridicat restul vëlului sub care se mai ascundeau, căci triumful ideilor adevărate și salutare poporului sosesc mai curând sau mai târziu!

Am dis și am terminat!

CAPITALA ROMÂNIEI.

Cine nu este coprins de milă și disgust când vede starea deplorabilă în care a ajuns capitala României? Aceste recriminări se pot face mai cu seamă când vedem de aproape un an, în capul comunei și în consiliul comunal oameni cari au călătorit prin lumea civilizată, au studiat la Paris, au vădut minunile ce geniul și perseveranța pot produce, și când acești bărbați învățați și voiagiați sunt în cea mai mare parte din junimea conservatoare a nouelor generațiuni. Dacă titlul de conservator, așa cum se înțelege din nenorocire la noi, 'l-a meritat cineva cu drept cuvânt, apoi negreșit 'l merită cu prisos onor. membri din consiliul comunal al capitalei. Când oare rutina și cercul de fer al vechielor obiceiuri au fost cu mai mare religiozitate conservate? Când oare nengrijirea de tot ce este lucrul public a conservat capitala în aceeași stare de miserie în care ne plângem neconștient că se găsește? Și ca să nu dăm decât un exemplu, circulațiunea Când s'a conservat oare cu mai mare tenacitate murdăria și gropile pe ulițele Bucurescilor? Fost-a vre unul din membrii municipali prin mahalale și mai cu seamă prin acel cuib de bôle și de infecțiune ce se chiamă Isvorul și pe podul Têrgului-de-afară, numit acum calea Moșilor? și dacă a fost, mai ales în trăsura, n'a blestemat în întrul său ciasul în care s'a născut, vădându-se dat prin târbăcelă, cum dice românul, prin toate gropile și în toate direcțiunile? În timpul părinților noștri, era în legi prescrisă cazna, pentru a se descoperi crimele și delicturile de care erau preveniți factorii de rele. Ei bine! această cazna există și astă-zi pentru inocenții locuitori ai capitalei. Să ia d-nii procurorii și judecătorii de instrucțiune pe unul din preveniți ce va crede mai culpabil și pervers, și să 'l trecă repede, chiar pe o trăsura cu arcuți, pe cele mai multe din ulițele noastre, și fie siguri că nenorocitul disperat, pentru a face să înceteze tortura, se va hotărî să spuie adevărul!

Am făcut și la noi drum de fer american pentru înlesnirea comunicațiunii prin centrul orașului. N'am avea ce dice, lucrul în sine este bun, dar el a ajuns o adevărată calamitate pentru toți cei ce au, sau umblă în trăsuri pe acolo pe unde trece linia de fer americană. Cine n'a vădut starea miserabilă de întreținere a pavagielor. mătalea pe lângă șinele «tranganului»? cum îl numesce artistul Romanescu în canțoneta «Têranul român.» Înțelegem pe compania exploatătoare, pentru

că cu cât drumul va fi mai dificil și mai rău pentru alte trăsuri, cu atât mulțimea va fi affluentă în trásurile séle; sistema ce urméază, dusă óre și cum la perfecție, póte să 'i constituie chiar un adevérat monopol. Dar nu înțelegem pe membrii municipiului cari permit ca streinii, dupe ce exploatează și ulițele nóstre, să 'și bată joc de noi și de orașul nostru. Nimeni nu s'a gândit negreșit, când le a dat acéstă concesione, ca să întrerupă și să facă mai grea pentru toți cei alți comunicațiunea prin ulițele ce li se dedeă în exploatare. Nu cunoșcem actul de concesione, dar presupunem atâta bun simț în cei ce 'l-au dat, pentru a crede că s'a pus acestei companii obligațiunea de a ține, pe acolo pe unde trec liniile sale, pavagiul în bună stare; dupe informațiuni pozitive ce am putut căpéta, este chiar un articol formal care o obligă a întreține tot pavagiul din mișloc și de fie-care parte o distanță a șinelor óre-care. Ei bine, ce face acéstă companie în dauna publicului și la nasul consiliului municipal al capitalei? Ea nu întreține, și acésta în próstă stare, de cât mișlocul, liniile pe unde trec caii sei, ér mărginile, nefinduí necesare, căci carele ei merg pe liniile de fer, sunt lăsate adesea în părăsire ast fel că în lungul șinelor se fac gropi și șanțuri adénci, în cari se schilodesc pietonii, caii și trásurile particularilor.

Ei bine! atâtea daune și inconveniente nu se puteău lesne evita prin o priveghere scrupuloasă și prin măsurile de poliție ce legea dá în mâna primarului și a consiliului, chiar daca nimic nu s'ar fi șis în actul de concesione în acéstă privință? Care este cauza pentru care se uséză de atâta complésență în fața acestei companii și în dauna generală a celor alți și a circulațiunii publice? Lucrul nu se póte explica alt fel de cât prin nepăsarea și indolența ce caracteriséază pe românul nostru și mai ales pe nouile generațiuni, din care s'a altoit consiliul comunal al capitalei.

Dar sistema de reparațiune și de așa numita măturare a ulițelor? Nu este ea tot aceea din timpul dd-lor Racotă și Corlătescu, pe care 'i-a succedat consiliul de adă, fórá a o schimba întru nimic? Și mai întâi pentru reparațiunea stradelor. În care oraș mare pe unde aș călătorit în vétéașii nóstri municipali, ceea ce îi face și mai nescusabil, s'a véđut că se lasă d'ântéiú pavagiul a se ruina cu totul, pentru ca să se arunce pe urmă o lume de lucrători, de care și de bolovanii díua 'n amiađa mare, pe ulițe, pentru a împedica circulațiunea, ceea ce se exprimă une ori prin tradiționala întindere a fringhielor, care opresce în drumul séu pe împrișinat sau pe omul de afaceri? Ei bine, ast fel se repară și astă-đi ulițele capitalei; municipiul, în loc de a exercita prin inginerii și ómenii sei, controlul cel mai ager și mai sever, pentru a drege o grópă, a scóte și îndrepta în dată o piatră ce s'a stricat, mai ales pe acolo pe unde este pavagiul cu piatră cubică, lasă d'ântéiú să se derapene cu totul, cum este, spre exemplu, strada Germană, care ori cât de germană ar fi tot trebuie îngrijită, pentru că este una din cele mai frecventate strade ale capitalei; lucrătorii care se vede că sunt cu díoa, strică și dreg adesea acolo unde nu este trebuință, ast-fel că reparațiunea ulițelor devine pînă nesfârșită a Penelopei, în care se drege mereu, și tot este stricat, ba de multe ori găsesčí gropi péné și în fața palatu-

lui domnesc, pe faimosul macadam, sau pe pavagiul de lemn, în care trecătorul e amerințat să 'și frángă gátul. Și aceste reparațiuni se fac de preferință la mijlocul dílei, ca la noi la nimeni, pe când în tóte părțile pe cât lucrul o permite, se fac nóptea sau cel mult în acel timp al dílei în care circulațiunea nu este atât de animată.

Dar cu așa dísul măturat și curățit al ulițelor? Cine n'a véđut mai dílele trecute, când praful începuse să ínece capitala, deschidéndu-se și inaugurándu-se acest serviciu la opt ore dimineța, adică pe atunci când lumea mai ales spre vérá se află pe uliți, și măturătorii comunei împasibili și reci, ajutând cu seriozitate revoluționarea atmosferei, și scoțénd cu praful ochii și sufletul trecătorilor? și la un pas de densiú, proverbialele trásuri ale primăriei, cu caii stálcii și leșinați de fóme, însirate pe două rînduri pentru a ajuta pe confráții lor la oprirea circulațiunii?

Acésta este sistema de administrațiune publică ce vedem că domnesce din nenorocire și astăđi în capitală. Și daca ne vom gândi la consecințele ei, în ce privesce sănătatea publică, să nu ne mai mirăm că mortalitatea crește, ér nascerile se împușinéză la noi în mod spăiméntător.

Scii pentru ce creștinii scad, ér evreii se ímulțesc? dícea mai de-unăđi un om cu experiența de lucru. Lásând alte considerațiuni de o parte, pentru că ovreii îngrijesc mai bine de densiú acolo mai ales unde véđ că autoritatea publică este neglijentă. Ast fel pe când la abatoriu acei însărănați din partea comunei cu inspectarea carnií, ce trebuie să se consume în oraș, sunt póte indulgenți din neglijență sau pentru ori-ce altă caúsă, hahamul evreilor este de scrupulositatea cea mai mare în ce privesce carnea destinată ca nutriment coreligionarilor sei. S'a întemplat ca după inspectiunea dela abatoriu, să se aducă în oraș de vëndare pentru creștinii carne care să aibă pe densa urmele vérsatului, care se scie ce consecințe funeste are pentru sănătatea cetățenilor.

Ori cât ar fi de neplăcute asemenea critice nor. membrii ai consiliului comunal, nu ne putem opri de a le face în interesul public și al nenorociților contribuabili ai capitalei care plătesc, fórá a avea în schimb de cât supérare și bóla, tacse și contribuțiuni tot atât de grele ca în capitalele cele-l-alte ale lumii civilizate. — Ei au dreptul în cele din urmă să reclame ceva în schimbul atátor privațiuni care 'și impun. — Și să nu se díca: dar ce putea să facă noul consiliu în fața situațiunii ce a moștenit? el nu e responsabil de trecutul care nu 'i a lásat de cât miserii și datorii. Așa este. Dar care trecut n'a lásat miserii și datorii? Și pentru ce acei ce au fost în consiliu nu mai sunt astăđi, și în locul lor a venit tinerii plini de aureolă și de viitor? La ce s'ar reduce capacitatea și inteligența noiei generațiuni conservátore ce este în consiliu, daca ea este destinată să ne ție tot în murdăria și infecțiunea în care se complăcea fostul consiliu, și daca nu ar fi în stare să remedieze prin sciință și activitate la miseriile ce am moștenit din trecut?

Dar ce se putea face, ni se va díce, în așa de scurt timp? E! multe lucruri s'ar fi putut face în realitate, când ne gândim că într'un an s'a restaurat Parisul ruinat de asediare și de incendiu.

Intr'un an se putea organiza serviciul igienii publice, se putea regula repararea sistematică și raționabilă a stradelor, se putea face multe lucruri care să facă pe contribuabili a simți că nu numai ómenii, dar, în adevér, sistema de administrare s'a schimbat. Dar acestea cereăú póte prea multă activitate. Așa este, lipsa de inițiativă și activitate este viermele care róde noua administrațiune comunală, și fórá o hotăríre fermă de a se pune pe lucru, ori-ce intențiune cât de laudabile, ori-ce capacitate cât de întinsă nu va da nici un fruct.

Dar să dícem că acéstă lipsă de energiă este cusurul nostru al tutului, cu tóte că el nu ar trebui să fie și al părinților orașului; pentru ce însă nu se ia măcar acele mici măsurii de îndreptare de tótă díoa? pentru ce nu ne hotărím a eși odată din obiceiurile și rutina în care trăim, și care, din cele ce am descris, în miniatură, ne presintă ca nișce selbatici în ochii străinilor cé vin la noi din cele alte părți ale lumii civilizate?

Nimic n'a făcut noul consiliu comunal al capitalei, nimic pentru îndreptarea relilor din trecut, o mărturisim cu durere. Și daca vom adăoga la succesiunea ce a moștenit de la fostul consiliu, și tacsele nedrepte ce a pus pe contribuabili, vom fi siliți a mărturisi cu durere că pe lângă inertiá membrii consiliului au în contra lor reprobarea sciinței prin o repartițiune atât de inică.

Eșiți, domnilor consilieri, din viața limfatică din atmosfera ruginită în care trăiți în palatul Municipal, și, lásând ruinele ce aveți sub ochii d-vo, în hala cu cuie de brad a d-lui Godilot, treceți prin stradele capitalei, însă nu spre șosea, ci prin suburbii. Suntem siguri că acei din d-voastră cari sunteți evlavioși, întorcându-vé din acéstă excursiune veți face parastas că ați scăpat teaferi; iar gentlemenii nu vor mai face acéstă cercare, fórá sare englezéscă și o cintură care să le garanteze intestinele.

Póte că o asemenea plimbare să deranjeze sănătatea d-voastră delicată, dar cel puțin, în urma ei, vé veți convinge că mai trebuie mult de făcut pentru a merita cine-va titlul de părinte al orașului.

N. Fleva.

REGULAMENTELE MUNICIPALE

Tóte lucrurile par a fi destinate la noi sé se presinte întórse. Intocmai precum într'ua cameră obscură, fisica ne arată că lumina, care pétrunde în intru prin un punct strimt, presintă lucrurile cu susul în jos și cu josul în sus, de asemenea și la noi unde lumina se pretinde a ne veni numai prin ochiul primului-ministru, lucrurile nu se înfáșeză de cât resturnate.

Pretutindeni și chiar în Turcia, administrațiunea comunelor tinde ca prin înfrumusețare, prin măsurii igienice și de siguranță publică, orașele să ajungă a dobénda venituri. Primăriele nóstre fac din contra; sub pretest că vor sé 'și creeze venituri pentru înfrumusețarea ce au de gând a face, tolereză și încuragéză chiar lucrării în detrimentul înfrumusețării, siguranței publice și a igienei. Așa n'avem de cât a arunca o repede privire asupra pieței Santul Anton, asupra locurilor ce încongiură ruinele halei centrale și marșeul de la Amza, spre a ne convinge de ineptia administrației comunale din Bucuresci.

Acele barace de scánduri și de rogojinii, cu aspectul lor hidos și amenințator, acele gherete cari sunt seménate în tóte stradele chiar cele mai principale, acea murdărie îngrozitóre ce se smorcesce alături cu zarzavaturile destinate a alimenta torturatele stomacuri ale locuitorilor capitalei, denotă gradul de inteligență al celor ce se pretind a fi edili publici.

Pentru ce se calcă în chipul cel mai védit dispozițiunile regulamentelor municipale, tolerándu-se gherete și magazii de scánduri și rogojini? Pentru ce Primăria nu dá esemplu de respect la propriile séle regule, dupe cari e chemată a îngriji de oraș?

Când populațiua face un sacrificiu atât de mare ca acela ce s'a impus, are drept, credem, a pretinde cu dina-dinsul ca Primăria să respecte într'un grad mai înalt regulele igienice și chiar estetice.

Când proprietarii plătesc fonciera destul de ridicată pe lângă alte dări, pot avea și ei dreptul a díce Primăriei; împedicați concurența deleale ce ni se face, de către primărie însuși, cu închirieri de gherete și barace pentru alte comerțuri de cât alimente. Când acești proprietari sunt amenințați de un incendiu, care póte aduce ruina complectă a orașului, din cauza scándurilor și rogojinilor din piețele publice, au, credem, dreptul de a cere imperios Primăriei să intre în precisiunile regulamentelor municipale.

Ar fi bine ca Primăria să nu aștepte ca proprietarii din Bucuresci să céra de la justiția țerei ca sé se oblige d. primar de Bucuresci a observa regulele municipale, în vederea atât a scăderii ce li se aduce în venitul proprietăților, cât și a pericolului la care pot fi espuși.

INSERTIUNI ȘI RECLAME

ESTRAS

din procesul verbal incheat în adunarea generală a acționarilor din 30 Martie 11 Aprilie 1875.

Președintele consiliului de administrațiune, D. Dimitrie Ghica, constatând prezența de 51 Acționari, care represintă 5209 acțiuni depuse și 251 voturi, declară în sensul articolelor 60 și 65 ale statutelor că adunarea póte lua hotăriri valabile.

Dupe ce s'a dat cetirea raportului Consiliului de Administrațiune despre rezultatele anului 1874, precum și raportului comisiunii de revisuire, care se pronunță în mod laudabil despre întreaga gerare a societății, adunarea votéză cu unanimitatea urmátórele hotăriri:

I. Raporturile consiliului de Administrațiune și al Directorului General privitor la gestiunea pe perioada de la Aprilie penă la 31 Decembrie 1874 sunt aprobate.

II. Dividenda propusă de lef. n. 9 pentru fie-care acțiune este aprobată, și terminul plății ei să fixéđă 8 díle dupé adunarea generală.

III. Proposițiunea d'a emite ua a doa seriá de 10,000 acțiuni a l. n. 200 cu versementul de lef. n. 100 se primesce, și timpul precum și modalitățile emisiunii sunt lásate aprecierii Consiliului de administrațiune.

IV. Proposițiunile Consiliului de administrațiune în ce privesce schimbarea Art. 21. 30. 37. 50 și 56 ale statutelor să aprobă.

V. Revisorii actuali d. N. Mandrea, V. Gugiu și N. Xantho sunt realeși și pentru anul 1875.

VI. Proposițiunea unui acționar d'a pronunța mulțumirea adunării către Președintele societății, către consiliul de administrațiune și către Directorul General pentru gerarea înțeleptă și productivă a afacerilor societății, este primită din partea adunării generale cu aclamațiune via.